

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

22 -10- 2021

Poslovni broj: 22 PŽ-2775/2020-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

**PRESUDA
I
RJEŠENJE**

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Maria Vukelića, predsjednika vijeća, Davora Pustijanca, suca izjavitelja i Ivane Mlinarić, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja STEČAJNA MASA IZA TVORNICA AUTOBUSA ZAGREB d.o.o. u stečaju, OIB 84143079657, Zagreb, Zelenjak 53, kojeg zastupa punomoćnica Jaka Čurić, odvjetnica u Zagrebu, Pavla Hatza 23, protiv tuženika GRAD ZAGREB, OIB 61817894937, Zagreb, Trg Stjepana Radića 1, kojeg zastupa punomoćnik Goran Šverko, odvjetnik u Zagrebu, Poljička 5, radi isplate iznosa od 1.411.366,22 kn, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude i rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2575/18 od 13. ožujka 2020., na sjednici vijeća održanoj 15. rujna 2021.

presudio je

Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2575/18 od 13. ožujka 2020.

riješio je

Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2575/18 od 13. ožujka 2020.

Obrazloženje

1. Trgovački sud u Zagrebu je presudom poslovni broj P-2575/18 od 13. ožujka 2020. ukinuo platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi Općinskog suda u Zagrebu, poslovni broj Ovr-10299/02 od 5. srpnja 2002. u dijelu kojim je tuženiku naloženo platiti tužitelju iznos od 285.755,73 kn sa zateznim kamatama, iznos od 1.125.610,49 kn sa zateznim kamatama te troškove postupka u iznosu od 224.478,00 kn sa zateznim kamatama i odbio je tužbeni zahtjev za isplatu tih iznosa kao neosnovan. Točkom II. izreke je naloženo tužitelju naknaditi tuženiku parnične troškove u iznosu od 261.040,15 kn. Rješenjem je prvostupanjski sud odbacio kao nedopuštenu tužbu u dijelu kojim se održava na snazi platni nalog određen od Trgovačkog suda u Zagrebu sadržan u rješenju o ovrsi broj Ovr-3169/09 od 3. rujna

2009. za troškove ovrhe u iznosu od 22.214,20 kn sa zakonskim zateznim kamatama.

2. Prvostupanjski sud je tako odlučio primjenom odredbe čl. 295. Zakona o obveznim odnosima („Službeni list SFRJ“ broj: 29/78, 39/85, 46/85, 57/89, „Narodne novine“ broj 53/91 i 73/91; dalje: ZOO/91) jer je utvrdio da je tužiteljeva tražbina prestala ispunjenjem.

3. Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je isplata troškova režija u razdoblju od veljače 2000. do prosinca 2001. za tužiteljev prostor koji je na temelju ugovornog odnosa koristio tuženik. Među strankama je sporna osnovanost tražbine.

4. Prvostupanjski sud je tijekom postupka utvrdio da su tužitelj i tuženik 23. listopada 1992. sklopili ugovor kojim je tužitelj predao tuženiku prostor restorana društvene prehrane s pratećim prostorijama u vremenu od 1. lipnja 1992. do 31. prosinca 1993. (čl. 1. ugovora) te da je tim ugovorom određeno da režijske troškove koji se odnose na rad pučke kuhinje snosi korisnik (čl. 2. ugovora). Utvrdio je da je tuženik nastavio koristiti taj prostor čime je sklopljen ugovor na neodređeno vrijeme pod istim uvjetima sukladno odredbi čl. 596. st. 1. ZOO/91. Prvostupanjski sud je utvrdio da je odredba čl. 2. kojom se tuženik obvezuje snositi troškove režija jasna te da se primjenjuje onako kako glasi sukladno čl. 99. st. 1. ZOO/91 zbog čega nije uvaženo tuženikovo tumačenje da su stranke prilikom sklapanja ugovora imale namjeru prenijeti tu obvezu na treću osobu. Prvostupanjski sud je utvrdio da je u ovoj pravnoj stvari donesena presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-4303/05 od 30. rujna 2008. kojom je u cijelosti prihvaćen tužbeni zahtjev, nakon čega su ta presuda i prvostupanjska presuda ukinute rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske Revt-133/09 od 26. lipnja 2013. Isto tako je utvrđeno da je tužitelj na temelju pravomoćne i ovršne presude Visokog trgovačkog suda PŽ-4303/2005, a prije nego što je ona ukinuta, ovršio tuženika za iznos od 1.411.366,22 kn sa zateznom kamatom i troškovima postupka (u ukupnom iznosu od 3.471.198,91 kn). Nakon što je rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske ukinuta presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske tuženik je podnio protuovrhu koja je u konačnici pravomoćno odbačena. Prvostupanjski sud je utvrdio da tuženik nije pokrenuo parnicu protiv tužitelja radi povrata iznosa koji je ovršen, a i kada bi ju sada pokrenuo da bi u odnosu na takav zahtjev tužitelj mogao uspješno istaknuti prigovor zastare. Na temelju navedenoga prvostupanjski sud je utvrdio da je tužitelj u cijelosti naplatio tražbinu koja je predmet ovog postupka i to iznos glavnice, zateznih kamata i troškova postupka te da je tužiteljeva tražbina prestala ispunjenjem sukladno čl. 295. st. 1. ZOO/91. Prvostupanjski sud je utvrdio da je tužitelj u cijelosti naplatio tražbinu koju potražuje konačno postavljenim tužbenim zahtjevom (podnesak od 27. svibnja 2019.) te da je zbog toga tužbeni zahtjev neosnovan jer bi prihvaćanjem ovog zahtjeva tužitelj imao pravomoćnu presudu kojom bi ponovno mogao naplatiti već ispunjenu tražbinu.

5. Protiv navedene presude žalbu je podnio tužitelj. Predlaže pobijanu presudu preinačiti i prihvatiti tužbeni zahtjev. Potražuje trošak žalbenog postupka u iznosu od 22.650,00 kn.

6. Tužitelj u žalbi u bitnome navodi da je prvostupanjskom presudom počinjenja bitna povreda odredbe čl. 354. st. 2. t. 11. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 70/19; dalje: ZPP) te da se pobijana presuda ne može ispitati. Smatra da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo jer tužiteljeva tražbina nije prestala ispunjenjem nego prisilnim putem (ovrhom) što nema značaj ispunjenja i prestanka tražbine. Ističe da je tužitelj morao, radi zaštite svojih interesa nastaviti ovaj parnični postupak jer bi u slučaju tuženikovog povrata isplaćenog iznosa tužitelj ostao bez pravne mogućnosti naplate svog potraživanja da je povukao tužbeni zahtjev. Oспорava i odluku o trošku.

7. Odgovor na žalbu nije podnesen.

8. Žalba nije osnovana.

9. Ispitavši pobijanu presudu na temelju odredbe čl. 365. ZPP-a u granicama razloga navedenih u žalbi i pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, ovaj sud je utvrdio da je pobijana presuda na zakonu osnovana.

10. Tužiteljev žalbeni navod povrede odredbe čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a nije osnovan. Prvostupanjska presuda se može ispitati, izreka presude je razumljiva i ne proturječi sebi ni razlozima presude. Presuda je obrazložena te je prvostupanjski sud naveo koje relevantne činjenice je utvrdio te je na njih primijenio materijalno pravo. Ne postoji proturječnost između sadržaja isprava ili zapisnika o iskazima i činjenica koje je prvostupanjski sud utvrdio.

11. Tužitelj je žalbu podnio i u odnosu na pobijano rješenje međutim nije naveo žalbene razloge u odnosu na to rješenje. Ovaj sud je utvrdio da navedenim rješenjem nisu počinjenje povrede na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti sukladno čl. 365. ZPP-a stoga je žalba u odnosu na to rješenje neosnovana.

12. Tužiteljev žalbeni navod kojim ističe da tužiteljeva tražbina nije prestala ispunjenjem već prisilnim namirenjem tražbine nije osnovan. Prvostupanjski sud pravilno tumači odredbu čl. 295. st. 1. ZOO/91 kojom je propisano da obveza prestaje kada se ispuni te u drugim zakonom propisanim slučajevima. Odredbom čl. 160. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18; dalje: ZOO) je na sličan način uređen prestanak obveze, odnosno propisano je da obveza prestaje suglasnošću volja sudionika u obveznom odnosu, ispunjenjem i u drugim zakonom određenim slučajevima. Tužiteljevo shvaćanje da je razlog ispunjenja (dobrovoljno ili putem prisile) relevantan za prestanak obveze nije pravilno. Za prestanak obveze je relevantno samo je li tražbina ispunjena, a ne i na koji način je ona ispunjena. Tužitelj ne osporava da je na temelju pravomoćne i ovršne presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-4303/2005, a prije nego što je ona ukinuta, ovršio tuženika za cjelokupni iznos koji je predmet ovog tužbenog zahtjeva te da taj iznos nije vratio tuženiku. Stoga je tužitelju ispunjena obveza sukladno odredbama obveznog prava i tužitelj nema pravo tražiti sudskim putem ponovnu naplatu ispunjene obveze.

13. Tužitelj je žalbeni razlog da je radi zaštite svojih interesa morao ustrajati s ovim postupkom nije osnovan. Ovaj sud može prihvatiti da je tužitelj imao pravo ustrajati s tužbenim zahtjevom dok je postojala mogućnost protuovrhe, jer bi tužitelj uistinu mogao tužbenim zahtjevom zahtijevati isplatu da je povodom tuženikove protuovrhe tuženiku vraćen izvršeni iznos (u tom smislu je bila svrsishodna odluka prvostupanjskog suda kojom je prekinuo ovaj postupak do konačne odluke u tom postupku prema pravilima o prekidu zbog prethodnog pitanja). Međutim, presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-8354/2016 je pravomoćno odbačen tuženikov prijedlog za protuovrhu. Od tog trenutka tužitelj više nije mogao osnovano tražiti isplatu iznosa jer mu je taj iznos već isplaćen i pravilno prvostupanjski sud zaključuje da njegov zahtjev na isplatu nije osnovan jer mu je tražbina već isplaćena. Dakle, pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da tužitelj nema pravo na kondemnatornu presudu kojom će se naložiti tuženiku da plati tužitelju iznos koji mu je već isplaćen te je stoga pravilno prvostupanjski sud odbio tužiteljev zahtjev kao neosnovan.

14. Tužitelj je žalbom osporio odluku o trošku, međutim nije izričito naveo koji dio troška koji je prvostupanjski sud dosudio nije osnovan i iz kojih razloga, a ovaj sud u dijelu odluke prvostupanjskog suda koji se odnosi na trošak parničnog postupka nije našao povrede na koje pazi po službenoj dužnosti.

15. Slijedom navedenoga, ovaj sud je primjenom odredbe čl. 368. ZPP-a odlučio kao u izreci.

Zagreb, 15. rujna 2021.

Dokument je elektronički potpisan:

MARIO VUKELIĆ

Vrijeme potpisivanja:

07-10-2021

12:54:12

DN:
C=HR
O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97=#130D48523937333439333636353139
L=ZAGREB
S=VUKELIĆ
G=MARIO
CN=MARIO VUKELIĆ

Predsjednik vijeća
Mario Vukelić

Broj zapisa: **eb2ff-9df05**

Kontrolni broj: **01eb4-b6840-2cbeb**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=MARIO VUKELIĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.